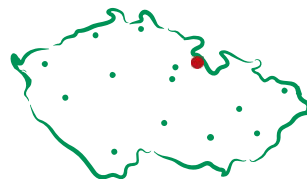

Nová rozhledna na Velké Deštné

Do srdce Orlických hor

Text a foto: Jiří Mach

Za srdce Orlických hor se označují mnohá místa. Lyžařská střediska, významné a často navštěvované památky, města, městečka i vesnice. Ale zřejmě to nejsprávnější orlickohorské srdce najdeme přece jen v Deštném v Orlických horách a jeho bezprostředním okolí. Tudy také může vést naše putování, které nám ukáže mnohá zajímavá místa spjatá s horskou přírodou a historií. Na následující trase toto všechno najdeme v jakési koncentrované podobě, i když nás to bude stát trochu té námahy. Ale určitě nebudeme zklamáni.

Naše putování může začít třeba u deštnského kostela sv. Maří Magdaleny, který se dá obdivovat nejen jako architektonický skvost navržený významným barokním architektem Santinim, ale za prohlídku, či alespoň nahlédnutí stojí i mobiliář uvnitř kostela.

Pak už můžeme vykročit po naučné stezce okolím Deštného, po níž od Národního domu dojdeme až na křižovátku, na které budeme

pokračovat po modré turistické značce až do Šerlišského Mlýna. Zdejší hotel má zajímavou a pohnutou historii, nechybí v ní ani temné doby, kdy zde odpočívaly VIP osobnosti Hitlerovy Třetí říše. Od Šerlišského Mlýna vystoupáme po zelené značce do kopce, na jehož vrcholu projdeme krásnými partiemi národní přírodní rezervace Bukačka. Kromě vzácné květeny zde můžeme obdivovat i samotný

les, který názorně ukazuje, jakými stromy byly pokryty vrcholky a stráně Orlických hor v dávné minulosti. Snad už jen tady se zachovala původní skladba porostu včetně zajímavých vrchovišť.

Zelená turistická značka nás dovede téměř ke státní hranici s Polskem, kde ji vystřídá značka červená. Po ní se dostaneme k Masarykově chatě, kterou vybudoval Klub českých turistů v první

polovině dvacátých let minulého století. Jejím protějškem na tehdy německé straně byla Hindenburgbäude, která však brzy vyhořela a nebyla již obnovována. Před Masarykovou chatou nás uvítá busta našeho prvního prezidenta. Ani její osudy nebyly jednoduché. V roce 1935 ji vytvořil akademický sochař Leoš Kubíček a následně byla dokonce třikrát odstraněna (v letech 1938, po roce 1948 a po roce 1968). Na své místo se snad už definitivně vrátila v roce 1990. Dále pokračuje naše cesta po hlavním hřebeni Orlických hor. Červená značka, po níž pokračujeme, je krátkým úsekem hlavní turistické trasy, která nese jméno po spisovatelích a rodákově z nedalekého Hronova, Aloisi Jiráskovi. Pokud se vám dostane do rukou jeho cestopisná a národopisná studie Orlické hory, která vyšla v reprezentativní podobě jako součást encyklopedie Čechy, redigované na konci 19. století Františkem Adolfem Šubertem, tak uznáte, že stezka nese své jméno oprávněně.

Slavin Orlických hor

Po ní obejdeme vrcholek Malé Deštné a dojdeme až na nejvyšší horu Orlických hor, Velkou Deštnou. Aby jejich 1115 metrů bylo ještě zvýšeno, vyrostla zde v roce 2019 rozhledna, zajímavá jak svou netradiční architekturou, tak i nádhernými výhledy na Orlické hory a jejich české i polské podhůří. Z vrcholu Velké Deštné sejdeme po zelené značce, provázející pohádkovou cestu princezny Kačenky, až do Luisina údolí, kdysi

trvale obývané osady, v níž jsou dnes už jen chalupáři. Pokud jsme zdatnými chodci a chceme vidět něco netradičního, můžeme se vydat směrem ke Zdobnici. Ze silnice pak odbočíme na lesní cesty, po nichž můžeme dojít až k zajímavému a tajuplnému přírodnímu útvaru zvanému Sfinga. Sedm metrů vysoká skála skutečně svým tvarem onu bájnou egyptskou Sfinxu připomíná. Je to zvláštní místo příhodné zejména k tichému

Malá a Velká Deštná